

Uspomene na patnika fra Jenka Vasilja

Na lomači partizanskoga nasilja

Po godini rođenja bili smo vršnjaci, ali po školskoj naobrazbi fra Jenko je bio dvije godine preda mnom. Odlikovao se je otmjanim vladanjem i tjelesnom čistoćom koja ga je pretvarala u uglađena studenta. U slobodnim satima odmora uglavnom je samovao i nije se miješao u razigrani đачki nestašluk. U sebi je nosio izvjesnu mjeru pozitivne patetike koju je s dostojanstvom i osjećajnosti dijelio s nama – ljubiteljima športa i društvene zblizenosti.

Rođen je na plodnim uzvisinama Međugorja, 2. svibnja 1914. Njegovu župu svetoga Jakova Starijega, apostola, resi oko devet metara visoki betonski križ, podignut 1933. godine na brdu Križevcu u spomen tisuću devetstote godišnjice Kristove smrti. Duboka vjera njegovih roditelja i evanđeljem nadahnuti domaći svećenici bili su psihološka podloga njegova duhovnog uzrasta i redovničkog poziva. Nakon četverogodišnje osnovne škole u rodnome selu pošao je 1925. godine u franjevačko

sjemenište na Široki Brijeg, koji je već tada postao jednim od najuglednijih srednjoškolskih odgojilišta u bivšoj državnoj tvorevini. Poslije šestoga razreda gimnazije stupio je 6. kolovoza 1931. u novicijat na Humcu kod Ljubuškoga, da se nakon zavjetovanja sljedeće godine opet vrati na Široki Brijeg, gdje je dovršio sedmi i osmi razred gimnazije s ispitom zrelosti.

Bogoslovlje je studirao u Mostaru, gdje je 23. svibnja 1937. ređen za svećenika. Tu se, uz bogoslovni studij, bavio hrvatskom literaturom te objavio više novela u tadašnjim studentskim glasilima i bogoslovnome almanahu *Stopama otaca*. Njegove novele odišu narodnim folklorom, isprepletenim seoskim običajima. Kao bogoslov i svećenik zračio je djetinjom vedrinom koja je u sebi krila ljudsku dobrotu i redovničku duhovnost.

Nakon ređenja i prve svete mise u Međugorju starješinstvo provincije poslalo ga je u francuski grad Lille u Flandriji da dovrši posljednje godine bogoslovlja. Na tamoš-

njemu teološkom fakultetu postigao je licencijat te se, obogaćen znanjem francuskoga jezika, vratio u Hercegovinu. Njegova jedina pastoralna postaja bila je župa sv. Ivana Krstitelja u Konjicu, gdje je kao kateheta i odgojitelj mladeži razvio živu aktivnost među studentima srednje škole. Poslije šest plodnih godina rada pridružio se u ožujku 1945. godine hrvatskoj vojsci u povlačenju i pošao prema Zagrebu u potrazi za sigurnijim boravištem. Val masovnoga hrvatskog povlačenja prema Austriji, početkom svibnja 1945. godine, zahvatio je i njega te se pridružio stotinama tisuća vojnika i civila koji su srljali u maglu životne neizvjesnosti. Taj opći egzodus hrvatskoga mnoštva završio je tragično kao i on u njemu. Stradao je u maršu smrti na putu od Bleiburga u domovinu. Nekrologij Hercegovnačke franjevačke provincije stavlja datum njegove smrti na 10. svibnja 1945., ali je on stvarno poginuo 18. toga mjeseca u blizini slovenskoga grada Maribora.

Stravični svršetak fra Jenkine mladosti (31) i njegov zauvijek izgubljeni grob potiču nas na razmišljanje o neizvjesnosti našega života i neminovnim raskrižjima ljudskih putova koji se ponovno susreću na drugoj obali Rijeke. Fra Jenko je zemaljske putove zapečatio vlastitom krvi i s osmericom svoje braće iz hercegovnačke franjevačke provincije otputovao u kraljevstvo vječnoga mira i istinske slobode.

dr. fra Častimir Majić

RUŽA I ANTE LASIĆ

U crkvi sv. Ante na Uzarićima, 13. veljače, pedeset godina zajedničkoga života proslavili su Ruža r. Brekalo i Ante Lasić. Vjenčao ih je fra Mariofil Perić 12. veljače 1961. u župi Uznesenja Blažene Djevice Marije na Širokome Brijegu. Misu obljetnicu predvodio je Antin brat dominikanac o. Hrvoje Lasić, a pozdrave iz daleke Švedske uputio je i drugi Antin brat također dominikanac o. Vjekoslav Lasić, koji nije mogao nazočiti ovom slavlju. Njihova ljubav dovela je na svijet petero djece, danas pet novih hrvatskih katoličkih obitelji u kojima se rodilo dvadesetero unučadi. Svi žive na području Širokoga Brijega.

Samo ljubav, međusobno razumijevanje i jaka vjera mogu prebroditi sve prepreke koje život nosi. Znamo da njihov život nije bio lak. Trebalo je pobijediti razdvojenost, jer su veći dio života bili na drugim stranama. Majka Ruža je uz mnogo truda i muke podizala djecu i nastojala ih izvesti na pravi put, dok je otac Ante u tuđini, s velikom čežnjom za toplinom obiteljskoga doma, za svojom Hercegovinom, zarađivao kruh. Hvala dragomu Bogu što vam je podario zdravlja da doživite ovaj dan i proslavite ga sa svojim najmilija.

Zahvalna djeca

PETAR I ANICA PERKOVIĆ

Petar Perković (1936.) iz Mijakova Polja od oca Ilije i majke Anice r. Mamić sa Zidina i Anica Stana r. Subašić (1939.) od oca Ante i majke Jake, Jakovice r. Čalušić iz Pasiči vjenčali su se 29. siječnja 1961. u župnoj crkvi Rođenja Marijina u Vinici pred tadanjim župnikom don Srećkom Čulinom. U svadbi su bila 52 raspjevana svata i vesele jenge koji su se autobusom odvezli po mladu, zatim je dovezli do crkve na vjenčanje, te preko Aržana, Prisike, Kazaginja i Zidina stigli u mladoženjino rodno selo, što je tada bila novost, jer su se svadbe prije priredivale na konjima. Istoga nadnevka, ali 50 godina poslije, proslavili su zlatni pir u svojoj župnoj crkvi i obnovili bračna obećanja pred župnikom don Ilijom Drmićem za vrijeme svete mise na kojoj su uz njihovu rodbinu bili i njihovi najbliži. U jesen 1961. godine Petar je otišao na rad u Njemačku, a Anica kod kuće bila majka i odgojiteljica. Imaju dva sina: Iliju 1961. i Dinku 1964. godište. Oba sina žive u Kaštel Sućurcu. Redovito dolaze k roditeljima, a njihova djeca svojoj baki i djedu.

I. Drmić